

Zondag 19 april 2026: 3^e zondag van Pasen
Handelingen 2,14-32 en Lucas 24, 13-35

VERKONDIGING

De beide lezingen van vandaag gaan over mensen die vol zijn van Jezus. Waar het hart vol van is, loopt de mond van over. Petrus, eerst weken lang bedroefd, bang en teleurgesteld, komt naar buiten en getuigt van het geloof dat in hem is gegroeid: het geloof dat de Jezus die gekruisigd werd, door God uit de dood is bevrijd, en weer tot leven is gewekt. Jezus is tot leven gewekt in het hart van Petrus en daar is hij vol van. Hij kan niet zwijgen over wie Jezus was en wat hij voor kleine en kleingemaakte mensen betekende.

Er ging bij Petrus wel een tijd overeen. De prijs van het verlies van liefde is rouw. Petrus heeft 'samen' met de andere leerlingen het proces van rouw doorgemaakt. Verdriet kun je immers in je eentje nauwelijks of niet verwerken. Ja, je moet het echt helemaal zelf doen, rouwen, maar je kunt het niet alleen. De Schriftwoorden vertellen hoe de leerlingen dat deden. Terwijl ze bij elkaar zijn vertellen ze allerlei verhalen over Jezus. Ze halen herinneringen op. En zo kwamen ze op verhaal en groeiden in hun hart het geloof dat Jezus' leven verder reikte dan het graf. Gaandeweg gingen ze geloven dat zijn dood geen einde was, maar een nieuw begin.

De evangelist Lucas vertelt ons vandaag het verhaal van twee leerlingen die na de dood van Jezus ontgoocheld op weg gaan naar huis, naar Emmaus. De twee zijn vol van Jezus, kapot van wat er gebeurd is. Het is dan ook helemaal niet zo verwonderlijk dat hun hoofd een en al warboel is. Je kunt het je misschien voorstellen hoe die tocht naar huis verloopt: volkomen gedesillusioneerd, zwijgend op weg naar hun oude bestaan. Maar hun hart is vol. Hun hart is zo vol herinneringen. Ja, en waar het hart vol van is.... Dan beginnen ze te vertellen, allerlei herinneringen op te halen. Ze raken zo aan het vertellen en aan het ophalen van herinneringen dat het is alsof Jezus met hen meeloopt. Hij stelt hen de vragen. Loopt met hen de verkeerde kant op. Maar ze herkennen hem niet. Ze komen niet tot inzicht. Nog niet. Er zijn ook verhalen van vrouwen. Die zijn al wel tot het inzicht gekomen dat Jezus, hoewel dood, leeft. Maar de twee kunnen niet geloven wat de vrouwen zeggen. Het brengt hen zelf in verwarring. De beide mannen stappen door. Maar het wordt al avond. Ze zoeken onderdak en nodigen de vreemdeling uit bij hen te blijven. Dat vertelt ons het verhaal van Lucas. En dan – samen aan tafel – dan gaan hun ogen open. Ze herkennen Jezus als hij het brood breekt. Dat symbolisch breken van brood had Jezus eerder gedaan. Dan zien ze Hem, de levende Heer.

Het verdriet van de Emmausgangers slaat meteen om in vreugde. Ze weten niet hoe vlu ze terug komen in Jeruzalem om aan de andere leerlingen te vertellen wat hen is overkomen. Kerk wordt geboren vanuit levende herinneringen. Dat was toen zo en dat is nu nog steeds zo. Kerk wordt telkens geboren vanuit herinnering, en nooit, nu niet en toen niet – vanuit een blauwdruk, vanuit een organisatie. Kerk wordt geboren vanuit verlangen, vanuit een droom.

In de lezingen van vandaag ging het over mensen die hun twijfel uitspreken, en hun vertrouwen en geloof openhartig delen. Dat zouden wij ook moeten doen. Dan is het geen ver-van-ons-bed-verhaal, want het gebeurt toch elke dag dat we voor elkaar emmausganger zijn. Elkaar herkennen in pijn en verdriet, in heimwee naar vroeger, in verlangen naar vrede en heelheid. Het is oerchristelijk en het kan wonderen verrichten in onze samenleving. Het wonder van de ontmoeting met een ander en DE ANDER met een hoofdletter. Een verhaal van toen, uitermate geschikt voor nu: Jezus opnieuw herkennen en ontmoeten als een man

die blinden liet zien en lammen lopen. Woorden die ons bemoediging voorhouden en kracht aanreiken om andere mensen nieuw perspectief te geven en nieuw leven. Amen

Pastor Denis Hendrickx o.praem.